

Homilija pri zahvalni maši v tednu Karitas, Ponikva, župnijska cerkev sv. Martina, 28. november 2018

1. Berilo – JI 3,1-5
2. Berilo Flp 2, 1-4
Evangelij: Jn 6, 1-11

Spoštovani gospod upokojeni škof Stanislav, dragi škofijski upravitelj škofije Celje, g. Rok Metličar, sobratje duhovniki, drage sodelavke in sodelavci Karitas, dragi bratje in sestre!

»Razlil bom svojega Duha in prerokovali bodo vaši sinovi in vaše hčere, vaši starčki bodo sanjali sanje in mladeniči bodo gledali videnja« (prim JI 3,1). Te čudovite vrstice nam razodevajo, kaj se zgodi, če smo se sposobni odpreti delovanju Sv. Duha, ki nas lahko obdari z neštetimi darovi.

Moto letošnjega tedna karitas: »**Mladost iz korenin modrosti**« je nastal v času pričakovanja letošnje škofovske sinode, posvečene mladim. Ob dogajanju na sinodi in ob zaključku smo bili glede vsebine tega gesla potrjeni, saj smo na sinodi govorili tudi o zavezi med mladimi in starejšimi, o dragocenosti te zaveze, tako za starejše, kot za mlade, predvsem pa o priložnostih, ki jih taka zaveza daje za Cerkev in za družbo.

Papež Frančišek nosi mlade v svojem srcu in vidi v njih naš skupni jutri. Zato si prizadeva hoditi z njimi v prihodnost. Veseli se z njimi, podobno, kot smo danes slišali v drugem berilu apostola Pavla, kako rad je imel Filippljane in jih bil vesel. A po drugi strani se je apostol Pavel, kljub navezanosti na Filippljane zavedal, da imajo tudi oni, kot vsak človek, svoje človeške meje in pomanjkljivosti. Tako so tudi mladi: po eni strani polni življenja, zagnanosti in želje, da bi bili protagonisti; po drugi strani pa potrebujejo pozornost in pomoč nas starejših.

Mladi potrebujejo izkušnje, potrebujejo modrost in vse to lahko najdejo v srečanju s starejšimi. Zato je tako zelo potrebno ponižno in iskreno srečanje ter sodelovanje med generacijami.

Da lahko pride do iskrenega, pristnega odnosa in resničnega dialoga med generacijami, pa je potrebna odprtost z obeh strani. Kjer vlada ošabnost, kjer imajo eni sebe za višje in boljše od drugih, takšno vzdušje hitro postavi pregrade in povzroča napetosti. Zaveza se lahko gradi le, ko ljudje ne gledamo več samo nase, temveč smo odprti tudi za drugega in za njegovo dobro.

Tukaj nam prihaja naproti Jezus Božji Sin, s svojo navzočnostjo med nami, po svoji Besedi ter po skrivnostnem kruhu sv. evharistije, ki nam ga daje pri vsaki sv. maši.

Kruh, ki ga je Jezus čudežno pomnožil, je bil ječmenov. Prinesel pa ga je neznan deček iz množice. To nam kaže, da ob Jezusu, kljub množici, nihče ne ostane anonimen, zgolj del množice, še manj da bi bil kdo nepotreben ali izgubljen! Jezus se ozira na vsakega človeka in vsakega upošteva. Jezus vidi v globino naših src in ni ga daru, ki bi bil premajhen ali preveč neznamen, da ga Jezus ne bi vključil v svoj odrešenijski načrt.

Sporočilo evangeljskega odlomka o pomnožitvi kruha je jasno. Ne smemo se ustaviti samo pri telesnem kruhu, kajti človek ne živi samo od kruha! Človek nima samo želodca, ki ga je

potrebno nasititi, ima prav tako razum, ki išče resnico; ima tudi srce, ki je žejno ljubezni in po ljubezni nenehoma hrepeni; prav tako vsi ljudje v sebi nosimo tudi hrepenenje po Bogu in po večnem življenju!

Bil je čas, ko se je ponavljalo, da je vera, kot opij, ki naj bi človeku pomagal pozabljati na vsakdanje tegobe in stiske. Na vprašanje, kaj nam vera v resnici pomeni, pa moramo verni, če je naša vera pristna, odgovarjati v ravno obratni smeri. Vera, kot nam jo kaže tudi evharistična skrivnost, nas pravzaprav vedno prenavlja in spodbuja za pot ljubezni, k bližnjemu. Prav vera nas spodbuja, da bi še bolj iskali načine, kako bližnjim pomagati, da bo tudi njihovo življenje brez kakršnegakoli pomanjkanja in obenem tudi polno luči in polno upanja.

Vedno znova me nagovarja zgled prvih kristjanov in njihova tesna medsebojna povezanost, iz katere se tako jasno začuti njihovo zavzemanje za telesne in za duhovne dobrine. Apostolska dela, ko opisujejo življenje prvih kristjanov, nam povedo, kako so imeli ti izostren čut za medsebojno pomoč in za premagovanje nedopustnih razlik med tistimi, ki so imeli veliko in onimi, ki so bili v kakršnemkoli pomanjkanju. Vse to kaže na njihovo resnično medsebojno povezanost in ljubezen – na pristno Karitas.

Papež Frančišek današnjo razvito družbo označi, kot »družbo razmetavanja«. V zadnjih desetletjih so se življenjske razmere zelo spremenile. Če smo pred nekaj desetletji še živeli bolj v skromnosti in nam je vsak košček kruha bil dragocen, danes ne moremo mimo dejstva, da v razvitem svetu na tone hrane konča na smetiščih.

Z drugačno organiziranostjo bi lahko vsaj četrtnina te hrane postala dragocena pomoč ljudem, ki so lačni in morda vedno bolj tonejo v revščini. Vesel sem, da Nadškofijska Karitas v Mariboru in tudi po nekaterih drugih krajih v Sloveniji lepo sodeluje z nekaterimi trgovskimi družbami, ko vsak večer zbirajo po trgovinah ne-razprodana živila, tista, ki bi jim sicer rok trajanja potekel, in to hrano potem razdelijo potrebnim.

Javno mnenje in tolike reklame nas vsak dan vabijo in nam pravijo: »Troši, nikar ne varčuj!« Takšni pozivi se v reklamah naslavlajo že na otroke in ti se jih seveda tudi kmalu navzamejo. Toda, če sledimo takšnim vabilom, ugotovimo, da nas takšno ravnanje in ta logika vodi v smer, ko vedno bolj vidimo le sebe samega in svoje potrebe; vedno manj pa je v nas velikodušnosti, solidarnosti in pristne ljubezni.

Nujno je zato vabiti in učiti otroke in mlade, morda bolj z življenjskim zgledom kot z besedo, da smo ljudje lahko srečni tudi, ko smo se pripravljene čemu odpovedati z namenom, da bi to mogli darovati tistim, ki so v življenju prikrajšani, in to morda za najbolj osnovne dobrine.

Vesel sem, da počasi raste in nastaja »Karitas mladih«. Mladi sodelavci Karitas so med svojimi vrstniki lahko svetel zgled, saj s svojim delovanjem na zgovoren način posnemajo dečka iz današnjega evangelija, ki je prinesel pred Jezusa ječmenove hlebe in ribi. Kar je imel, je bil mladenič pripravljen dati na razpolago in deliti z drugimi. In njegova darežljivost in velikodušnost sta bili čudežno pomnoženi. Deček je ob Jezusu lahko začutil in doživel, kako ga je On sam sprejel za svojega sodelavca in ga blagoslovil. Mladi, ki svoj čas in moči darujejo za sovrstnike potrebne pomoči, s svojim življenjem in s svojimi dejanji govorijo vsem nam, da človeka ne morejo osrečiti: imetje, zabava ali užitki. Vsak človek, kot duhovno bitje poleg vsega materialnega hrepeni tudi po lepoti, po smislu življenja, želi ljubiti in biti

ljubljen, potrebuje upanje, veselje in tolažbo. To človekovo hrepenenje je nadčasovno in je del življenja vsakega od nas. Veljalo je za Jezusov čas in prav tako velja za naš sedanji čas in bo veljalo v prihodnosti.

V tem hrepenenju pa je Bog sam tisti, ki se sklanja k nam, ter nam želi spregovoriti na srce, da bi naša srca ogrel za resnično, pravo ljubezen, kot to večkrat naglašča in poudarja naš sveti oče, papež Frančišek.

Podatki lanskega leta glede delovanja Karitas so spodbudni. Povedo nam, da je Karitas prisotna v 458 župnijah po Sloveniji, da v njej sodeluje 10.890 sodelavcev in prostovoljcev, ki so v letu 2017 opravili kar 548.800 ur prostovoljnega dela in pomagali preko 165.000 ljudem v stiski. Pomoč v hrani je skupaj prejemale 94.884 oseb in sicer: 77.367 družinskih članov in posameznikov, 11.829 starejših, 4.249 migrantov in 1.439 brezdomcev.

Večina sodelavcev župnijskih karitas je starejših, a je, kot sem že omenil, spodbudno, da raste tudi število mladih sodelavcev. To nam daje upanje, da lahko z zaupanjem gledamo v prihodnost delovanja naših župnijskih, škofijskih in naše Slovenske karitas.

Ob tem današnjem bogoslužnem srečanju pa se želim predvsem zahvaliti – vsem vam: sodelavke in sodelavci Karitas. Hvala za vaše nesebično služenje in pomoč v okviru Karitas! Vaše sodelovanje v okviru Karitas zgovorno kaže, da Bog ni nekje daleč od nas, ampak je z nami in deluje po nas. Potrebno se je odpreti njegovemu delovanju in mu pustiti, da gre z nami na pot po naših župnijah, od hiše do hiše, k ljudem, ki nas čakajo.

Da lahko v svoji sredi Boga prepoznavamo, pa je potrebna naša vztrajna molitev ter življenje iz milosti, ki jo prejemo po zakramentih, predvsem po evharistiji. Vedno, ko smo zbrani ob oltarju, smo deležni Božjih darov, da bi po prejetih Božjih darovih tudi mi drug drugega obdarovali.

Prosim našo nebeško mater Marijo, naj sprejme pod svoj milostni plašč vse utrujene, bolne, onemogle, nas pa vodi k svojemu Sinu, da bomo prinašali ljudem njegovo tolažbo, njegovo pomoč, bližino in upanje! Amen.

Msgr. Alojzij Cvikl DJ
mariborski nadškof metropolit